

Tiende Kapitel.

Der var ikke gaaet mange Dage, før det stod klart for Per, at han trods det „Ja“, han havde fravristet Jakobe, ikke var naaet synderlig videre, end han var i Forvejen. For det første fordrede baade Jakobe og hendes Forældre — de sidste endog „paa det bestemteste“ — at Forlovelsen foreløbig skulde holdes hemmelig, i hvert Fald kun maatte betroes de allernærmeste. Dernæst var Jakobes Opførsel overfor ham præget af en Lunefuldhed, der mangan Gang satte hans Taalmod paa en haard Prøve. Ved mere end een Lejlighed hændte det, naar han kom ud til „Skovbakken“, at hun slet ikke lod sig se men blev oppe paa sit Værelse under det Paaskud, at hun ikke befandt sig vel; og det bødede kun lidt herpaa, at hun til andre Tider, naar de f. Eks. var bleven alene i en Skumringstime, kunde give sig endog ret liden-skabeligt hen til hans Kærtegn. Han var saa meget af en Kvindekender, at han forstod Sammenhængen mellem saadanne ubeherskede Ømhedsudbrud og de regelmæssigt paafølgende Anfald af fornærmende Kulde; og han indsaae, at en fortsat Eftergivenhed fra hans Side kunde blive farlig for ham.